divinitat de la visió i de l'hora;
sobre les flors provocatives, lànguides,
que's baden amb dolçor sobre les herbes
que cantussejen vagament dormides,
sobre les fontanelles i cascates
que sempre repeteixen a l'unísson
una mateixa nota melangiosa;
sobre la gran serenitat que vessa
desd'el cel protector damunt la trista
contemplació sens fi dels solitaris,
sura l'himne inefable, el salm litúrgic
qu'els mons entonen amb humà desfici,
la poesía universal, estrofa
sublim que puja com un chor hieràtic,
grandiosa sinfonía d'el Misteri
que ressona no més p'els que son dignes
de morir per l'Amor. D'entre l'eterna
verdor de vida d'el fullam, s'eleva
com un càntic d'ofrena. Les coroles
presenten, com a fum de sacrificis,
aromes d'oració; fervents, els càlzers
ofereixen l'encens expïatori,
i en divinals col·loquis, somnïosos,
s'abismen els pistils, com si escoltassen
la profecía d'aliança eterna
qui amb els déus juntarà les criatures.
Un gran defalliment les plantes vincla;
s'esfloren les ponzelles llacrimoses,
tot just obertes; vibracions estranyes
se fonen en las auras somnolentes;
visions incertes passen, fugitives
en els recons violats, dins l'espessura
d'els caminals perduts, on resta encara
l'estela delicada i vaporosa

de les belleses mortes; una feble
vitalitat anima les rompudes
imatges de les ninfes; per estones,
dubtosos sòns de xarroteix arriben;
i d'entre les guirlandes volanderes
qui ajuntaren un temps les colonnades
d'els temples derruits i les ploroses
enredaderes que anhelants s'enfilen
recercant els balcons de les Julietes
i posant vels de protectora guarda
sobre els altars d'amor vedats als homes,
apareixen, en lentes teoríes,
en blanques professons, les damiseles
fonedices, boiroses, incorpories,
qui un temps llegí ensomnïat a l'ombra
confidencial i amiga, a la caricia
d'els recers solitaris on arrelen
els arbres familiars; tornen i senten
els apagats ressòns d'els comentaris
qu'els eterns Galeotos suggeriren
al virginal sentit. Son papellones
d'encantament qui cerquen la darrera
llecor de bàlsem, i ansïosos beuen
l'eflorescencia d'els jardins on troben
la darrera amargor delicïosa
de l'anyorada vida.
Plens d'angunia,
els sàlzers llastimosos deixen caure
sobre els bassals desfetes cabelleres
de nàiades vençudes; i desfilen,
solemnials, amb lentitut superba,
damunt l'aigua calmosa, els darrers cisnes,
blanques encarnacions de les llegendes.
Una farum de vida, qui conforta

les energíes refredades, brolla
de la terra serena; se consuma
l'elevació sagramental; és l'hora
de la suprema fe; de genolls cauen
tots els sers qui rebullen en la fosca
d'els móns ocults. i l'esperit domina
la percepció total de l'existencia.
Les aigües ensopides se vesllumen
de claror celestial; les enramades
serenament se banyen en l'atmósfera
d'els ideals indòmits; els poetes
reben la sensació desconeguda
d'un temps qui no transcorre; dolces llàgrimes
ungeixen d'infinita melangía
l'augusta adoració; i el món s'endola
del trist esmortuiment de la vesprada.

. . . . . .

Qui la pogués cantar la poesía
d'els jardins, en ses formes i quimeres
a través de l'historia! Cada fulla
té un esqueix d'esperit, guarda una estrofa
de les generacions qui atravessaren
els caminals borrats per la falzía.
Jardins d'Orient; pensils de Babilonia;
bosquets que s'extenien vora els temples
als quatre vents oberts, en les tranquiles
i maternals riberes que ombrejaven
els rius divinisats; velles olmedes
d'els paradisos perses, salomònics
parks olorosos que guardava el Líban;
vergers de l'India, on a la nit, els lotus
revelaven els mites lluminosos
de les transmigracions; horts de Caldea,
on refloríen els Edens primaris;

sacerdotals praderes de l'Egipte;
vergers d'Arcadia; ombratge filosòfic
d'els jardins d'Academos; voluptuosa
memoria d'els jardins de les hetaires
inspiratrius; correctes quadratures
d'els temples d'artifici qui's nodriren
en la llei geomètrica de Roma;
darrera emanació d'els viridaris
on les patricies acudíen, mòrbides,
a reclinar-se sobre el marbre helènic,
a l'ombra d'els parrals, vora la boca
d'els impluvis oberts a l'estelada,
mentres juguetejaven les murenes
en el fons d'els aquaris, qui bevíen
la llum esmortuida d'els crepuscles;
florits alcàzers d'els emirs; joioses
arbredes d'els harems de les sultanes;
atris de les mesquides, on ressonen
en raig melodiós les fontanelles
de les ablucions; redòs letàrgic
d'els càrmens granadins; planters ombrosos
d'els claustres venerats de les basíliques
villas d'on se desprenen els efluvis
dels sensualismes italians; boscatges
laberíntics, glorietes amoroses
d'els Trianons; ombracles versallesos
qui renovaren la visió cloròtica
d'els segles decadents; ombres propicies
al misteri d'el bany, sagrat per totes
les comunions de l'art; rambles que reguen
els escolims verdosos que vesunyen
d'els mitològics brolladors; desertes
avingudes de tell, ombrius passeijos
on el romanticisme se revela

ple d'un encís etern, d'una delicia
veladament sexual i torbadora...
Tots vosaltres sou formes de l'inmensa
visió d'el temps passat; sou la mortalla
de les sagrades tradicions, qui dormen
com a lloses votives, baix les herbes
en ondulant catifa tremoloses.
Sou l'eterna Artemisa; sou l'essencia
feminal de les coses, la qu'exhalen
els orajols amb halenada humida,
les fulles vellutades, els crepuscles
púdicament vermells, les aureoles
d'els pinars reminosos, la cadencia
suau de les boscuries, el planyívol
broll de les fonts en la nocturna calma.
la sensual corvatura de les comes,
les selves on el vent se purifica,
l'esblaimada blavor d'els horabaixes
i la blancor de lluna sobre el somni
d'els camps embadalits; sou les penoses
obres d'art que fabrica la natura
torturada p'els homes; sou les falses
concepcions de la vida, malaltices
imitacions de la florida esplèndida
d'altres climes vitals qu'el sol feconda.
Aristocracies decadents, marcides
en la teva quietut d'els invernacles;
refinaments puríssims qui no's mesclen
de baixa utilitat, personifiquen
les belles d'altre temps desparescudes,
flors de la vida qu'el mestral s'en porta.

. . . . . .

I els esperits selectes volategen
com a raig fugitiu, o ressonança

de la propia canturia, melancòlica
divagació d'el propi ésser, perduda
sobre lo contemplat, en el consorci
de la natura am l'home, i departeixen
amb la natura amiga, en franciscanes
delectacions, fins que n'extreuen, pura
i amb nova vida aletejant febrosa,
la musa familiar o la memoria
vivent de les llegendes extinguides.

GABRIEL ALOMAR